

After the rage @ Beton 7

Δευτέρα, 12 Δεκεμβρίου / 14:30-20:30

Ismail Bahri

- *Orientations*, 2010, διάρκεια 20:19 min
ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Les Filles du calvaire, Paris

Ο Ismail Bahri γεννήθηκε στην Τυνησία το 1978 από Τυνησιο πατέρα και Ελβετίδα μητέρα. Ζει και εργάζεται στο Παρίσι. Αφού σπούδασε στο Ινστιτούτο Καλών Τεχνών στην Τυνησία, μετακόμισε στο Παρίσι, όπου πήρε Διδακτορικό από το πανεπιστήμιο της Σορβόνης. Έχει συμμετάσχει σε εκθέσεις και διεθνή Φεστιβάλ, όπως το Bamako Encounters of Photography (Mali), το Fotografia Europea (Ιταλία), το Videoformes και το Cinemed. Έργα του έχουν εκτεθεί στο Centre Georges Pompidou (Γαλλία), στη γκαλερί Filles du calvaire, στο Johannesburg Art gallery (Νότια Αφρική), στο Cape Town National gallery (Νότια Αφρική), το Centrale électrique (Βρυξέλλες), το British Film Institute (Λονδίνο) και το Fondazione Mertz (Τορίνο).

Το video “Orientations” είναι γυρισμένο σε τρεις συνεχόμενες σκηνές, γυρισμένες με “subjective camera” που διηγούνται μια περιπλάνηση στην Τυνησία. Ό,τι συμβαίνει εκτός πλάνου αντακλάται σε ένα ποτήρι γεμάτο μελάνι και χρησιμοποιείται σαν πυξίδα ή σαν μια φανταστική σημαδούρα με μια εξέλιξη ακροβατική.

Taysir Batniji

- *Transit*, 2004, διάρκεια 6:30 min, ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Eric Dupont, Paris
- *Gaza Diary*, 2001, διάρκεια 6:30 min ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Eric Dupont, Paris
- *Me 2*, 2003, διάρκεια 2:04 min ευγενική παραχώρηση του καλλιτέχνη και της Galerie Eric Dupont, Paris

Ο Taysir Batniji γεννήθηκε στη Γάζα το 1966. Σπούδασε τέχνη στο Πανεπιστήμιο Al-Najah στο Ναμπλούς της Δυτικής Όχθης. Το 1994 του δόθηκε υποτροφία να σπουδάσει Καλές Τέχνες στη Μπουρζ (Γαλλία). Από τότε, μοιράζει το χρόνο του μεταξύ Γαλλίας και Παλαιστίνης. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου μεταξύ δύο χωρών και δύο πολιτισμών, ο Batniji έχει αναπτύξει μια πρακτική πολυμέσων, επικεντρώνοντας σε φωτογραφικές εικόνες και εικόνες video από το 2001.

Ο Batniji έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις στην Ευρώπη και διεθνώς, όπως στο “This is not Cinema!” (Fresnoy, Γαλλία, 2002), στο “Contemporary Arab Representations” στην 50^η Μπιενάλε της Βενετίας (2003), στις “Ετεροτοπίες” στη Μπιενάλε της Θεσσαλονίκης, στη Μπιενάλε του Sharjah (2007) και στο “The future of a promise” στη Μπιενάλε της Βενετίας (2011).

Το video “Transit” ασχολείται με το θέμα των συνόρων. Ο Παλαιστίνιος καλλιτέχνης παρουσιάζει μια σιωπηλή προβολή, αποτελούμενη από φωτογραφίες που έβγαλε παράνομα περνώντας τα σύνορα Αιγύπτου και Γάζας. Οι φωτογραφίες των ανθρώπων που περιμένουν εναλλάσσονται με μαύρες οθόνες, οι οποίες είναι αλληγορίες του κενού που νιώθουν και του χρόνου που περνά, αντανακλώντας τις δύσκολες και συχνά αδιανόητες συνθήκες μετακίνησης των σημερινών Παλαιστίνιων. Το video ασχολείται με τις έννοιες του ταξιδιού και της μετατόπισης καθώς και της κατάστασης του να βρίσκεται κάποιος μεταξύ δύο πολιτισμών και δύο ταυτοτήτων.

Το έργο “Gaza Diary” έγινε στην Παλαιστίνη το 2001. Εξετάζει τις ποιότητες και τις ιδιότητες της βιντεοσκόπησης ως μέσο όπως και την πολιτική σημασία ενός άλλου σοβαρού θέματος, αυτού που χωρίζει γειτονικούς λαούς. Τα παγωμένα καρτέ πολλαπλασιάζονται αλλά διατηρείται συνεχόμενος ο ήχος. Οι μόνες κινούμενες εικόνες είναι αυτές που λειτουργούν ως συστηματικά cut shots. Υποδηλώνουν επίσης το μοντάζ ή το κλείσιμο του φακού: όπως δηλαδή η κρεατομηχανή κόβει κρέας.

‘Το “Me 2” είναι ένα νευρικό πορτραίτο του εαυτού μου καθώς χορεύω το “I will survive” της Gloria Gaynor, που ακούγεται από ένα καρναβάλι στο δρόμο. Στροβιλίζομαι μέσα στο διαμέρισμά μου. Αυτό το video, που φτιάχτηκε στην αρχή του πολέμου στο Ιράκ το 2003, είναι μια ταυτόχρονη προβολή δύο λήψεων. Στριφογυρίζω καθώς κοιτάω τον εαυτό μου να στριφογυρίζει. Διάλεξα αυτή την αυτοσχέδια κίνηση σαν μια προσωπική αντίδραση ενάντια στον πόλεμο και στη βίαιη και ανήθικη αναπαράσταση του από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας.’